

Die is vast vaak gebroken geweest, denkt Ervin, een doorgewinterde veteraan. Ik zou die ouwe niet kwaad op me willen maken.

De sergeant reikt een mok dampende koffie uit naar de nieuwkomer. Die haalt een fles Jack Daniel's uit zijn binnenzak en giet een behoorlijke scheut in de koffie. Hij geeft de fles aan de sergeant, knipoogt en mompelt: "Voor jou en de jongens voor straks."

Vrijwel in één teug wordt de koffiemok leeggedronken. Even grimast de oudere officier als de kokende vloeistof zijn slokdarm bijna verbrandt en dan vraagt hij kortaf: "Waar zijn die SS *sonsabitches*?"

Ervin knikt naar de ondoordringbare duisternis buiten de kring van licht. De officier stapt resoluut in de aangegeven richting. Zijn zware laarzen maken een krakend geluid in de sneeuw, terwijl hij verdwijnt in het bos.

Als hij eenmaal tussen de bomen is verdwenen, voegt Ervin zich bij zijn strijdmakkers en laat de fles Jack rondgaan. Stampvoetend van de kou nemen ze allemaal gretig een slok.

"Zeg, wie was die ouwe?" vraagt een van de halfbevroren GI's.

"Ik weet het niet zeker," antwoordt Ervin met ontzag in zijn stem, "maar volgens mij was hij van OSIRIS."

"OSIRIS?" antwoordt iemand anders met verbazing in zijn stem. "Bestaan die lui echt? Ik dacht dat het allemaal bullshit was."

Ervin schudt zijn hoofd. "Nee hoor, ze bestaan wel echt, maar als de verhalen waar zijn die ik gehoord heb, dan zou ik die toring-SS'ers niet willen zijn."

Eenmaal weg bij het vuur zakt de temperatuur onmiddellijk tot ver onder het vriespunt. De OSIRIS-officier voelt de kou tot in zijn botten doordringen terwijl het inktzwarte bos voor hem opdoemt. Zijn ogen wennen langzaam aan de duisternis en even verderop ziet hij een vaag licht door het web van takken. Hij loopt op het schijnsel af en komt bij een andere open plek, slechts verlicht door één brandhaard. Naast de ton staan twee GI's, gewapend met mitrailleurs. Een meter of drie van hen zitten een tiental SS'ers op de koude grond met hun handen op de rug vastgebonden. De Amerikanen zien er uitgeput uit, maar de SS'ers zijn er nog beroerder aan toe. Alles wordt goed verlicht door een volle maan en de Texaan ziet dat de meeste SS'ers blauwe plekken op hun gezichten hebben en dat hun

zwarte uniformen gescheurd zijn. De laatste paar dagen in Amerikaanse gevangenschap waren geen lolletje voor ze geweest. Geen wonder, want de SS'ers hadden het niet zo nauw genomen met de oorlogsregels. Onder leiding van de beruchte nazi-commando Otto Skorzeny hadden ze zich in Amerikaanse uniformen gekleed om verwarring te zaaien. Nog erger was dat een groep GI's bij Malmédy door de Duitsers zonder genade was gefusilleerd na hun overgave. Dat was onverteerbaar en de GI's hadden sindsdien een gruwelijke hekel aan de SS en zwoeren wraak. Het was een wonder dat deze groep SS'ers überhaupt nog leefde.

"Julie kunnen gaan, jongens," zegt de officier tegen de bewakers. "Ga maar wat eten bij je makkers. Ik heb een presentje achtergelaten. Laat het smaken."

"Weet je het zeker, *sir*?" vraagt een van de soldaten. "Het is een gevaarlijk zootje bij elkaar."

De oude man grijnst grimmig: "Maak je geen zorgen om mij, jongen. Ga maar lekker wat drinken. Ik red me wel."

De jonge soldaat kijkt hem indringend aan, maar de ogen van de grijsaard dulden geen tegenspraak. Het tweetal verlaat de plek en wordt verzvolgen door het bos.

De Texaan loopt op de SS'ers af en gaat wijdbeens voor ze staan, zijn handen achter zijn rug. Hij tuurt naar ze met nauwverholten haat. Ze kijken brutaal terug. Het zijn doorgewinterde veteranen die zich niet gauw laten intimideren, zeker niet door een oude *Yank*.

"Sta op, stelletje klootzakken!" snauwt hij plotseling en hij begint fel om zich heen te trappen. De SS'ers strompelen onthutst overeind en gaan automatisch in het gelid staan. De Amerikaan bekijkt ze nauwlettend en neemt ze de maat. Een SS'er spuugt minachtend op de grond. De Amerikaan explodeert en slaat de vastgebonden soldaat vol in zijn buik met zijn vuist. Hij valt voorover op zijn gezicht in de harde sneeuw.

"Ik zal je leren om naar mij te spugen, *motherfucker*!"

Hij drukt zonder mededogen zijn zware laars op het achterhoofd van de SS'er en plet zijn gezicht in de sneeuw. De andere soldaten roeren zich en beginnen te protesteren, maar de Amerikaan trekt zijn revolver en zwaait er dreigend mee.

"Achteruit, klootzakken!"

Zijn revolver is geen standaarduitrusting, maar een Colt .45 uit 1873. De nazi's twijfelen geen seconde dat hij zal schieten. De soldaat op de grond trappelt panisch met zijn benen. Hij is echter totaal uitgeput en met zijn handen op zijn rug kan hij onmogelijk omhoogkomen. Het geschreeuw van de SS'er wordt gesmoord door de sneeuw en hij begint te stikken. Zijn kameraden roepen om genade.

"Genade?" schreeuwt de Amerikaan. "Genade, stelletje schoften? Wat voor genade hebben jullie mijn kameraden bij Malmédy getoond?"

Hij drukt harder met zijn laars.

"Hier heb je genade, stelletje laffe honden. Dezelfde genade die jullie de joden tonen!"

De SS'ers staan aan de grond genageld, terwijl hun kameraad langzaam stikt en de sneeuw onder zijn gezicht rood kleurt. De Texaan haalt zijn laars van de SS'er, gluuert naar de andere soldaten en zegt: "Nu zullen jullie misschien wat spraakzamer zijn."

De SS'ers kijken hem ongemakkelijk aan.

De Amerikaanse officier spreekt opnieuw, maar nu is zijn stem kalm en beheerst: "Ik ben kolonel Howard E. Roberts van Cross Plains, Texas. Ik ben lid van OSIRIS, een speciaal onderdeel van de OSS. Kijk maar goed," zegt hij, terwijl hij zijn duim achter zijn speciale insigne haakt en naar voren drukt. De SS'ers leunen naar voren om het eigenaardige symbool goed te bestuderen. Het is een schedel met eronder gekruiste beenderen. Een roos groeit uit een van de oogkassen.

"Komt het jullie een beetje bekend voor? Ja toch? Jullie dragen bijna hetzelfde symbool en dat is geen toeval. OSIRIS is een speciale afdeling belast met occulte zaken."

De Duitsers kijken nog ongemakkelijker.

"Nooit gedacht dat iemand van onze kant zoveel zou weten over jullie, hè? Nou, wij Amerikanen zijn echt niet zo achterlijk als jullie denken. Zo weet ik dat jullie allemaal leden zijn van de *Abnenerbe*."

Roberts kan zijn triomfantelijke toon bijna niet onderdrukken, terwijl de SS'ers proberen om hun verbazing te verbergen. De *Abnenerbe* is de geheime, occulte tak van de SS. Zelfs in de Duitse krijgsmacht is het bestaan ervan maar bij weinigen bekend.

"Probeer me niet voor de gek te houden, stelletje *assholes*. Ik weet alles van jullie en jullie plannen. Ik weet dat Himmler meer belang hecht aan